

os fra Skatteministeriet, står der, at »advokaten skal undersøge, i hvilket omfang ministre har været orienteret om praksis eller fået forelagt sager af den karakter, som indgår i rapporten om overdragelse af pengeinstitutter«.

Vi havde gerne set, at man straks var gået i gang med en egentlig undersøgelse af hele sagen, men vi har ikke noget problem med den form, der nu vælges, hvor advokatundersøgelsen er at betragte – sådan ser vi på det – som en forundersøgelse.

Som det vil fremgå af den dagsorden, hr. Jacob Buksti senere vil foreslå på vegne af bl.a. Enhedslisten, er der lagt op til, at regeringen efter advokatundersøgelsen kommer med et udspil til Folketinget om, hvilke yderligere initiativer der skal tages, herunder naturligvis vedrørende placering af politisk ansvar. Vi er således overbevist om, at advokatundersøgelsen ikke bliver en syltekrukke, men et nyt skridt frem mod en afdækning af alle forhold i denne her sag.

Det er vi også sikre på, fordi vi allerede har fået de første udsagn, der understreger det politiske ansvar.

Lad mig nævne den konservative skatteminister, Isi Foighel, der i 1985 på et møde godkendte den konstruktion, der blev lavet, da Provinsbanken overtog Kronebanken, en konstruktion, der nu er erklæret ulovlig. Det var ikke mindst den konstruktion, der dannede grundlag for de efterfølgende ulovlige skattekonstruktioner.

Jeg vil også henvise til tidligere nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer, som i Børsens Nyhedsmagasin har udtalt, at han slet ikke var i tvivl om, at de gunstige fradrag var kendt og formentlig godkendt på højeste sted. Ifølge Hoffmeyer var det i Skattedepartementet, altså helt tæt på ministeren, at man lavede de fortolkninger, der nu erklæres ulovlige. Han placerer dermed ikke ansvaret i Told & Skat, således som skatteministeren gør det i sin pressemeddelelse ved offentliggørelsen af den rapport, vi debatterer, og altså også med beslutningen om, at styrelsen lægges ind under departementet for at hindre gentagelser. Noget tyder altså på, at det er i departementet, vi skal finde den fejlagtige fortolkning.

Hoffmeyer var jo selv direkte med i flere af disse redningsaktioner, hvori der er indeholdt ulovlige skattefradrag – det gælder Kronebanken, det gælder 6. Juli Banken – og han udtrykker nu, at han dengang undrede sig over de store skattemæssige fordele, der var forbundet

med en overtagelse. Mon ikke flere med ham måtte have undret sig og reageret, hvis ikke der var tale om fortolkninger, der var godkendt på højeste sted?

Også dagspressen har gennem årene omtalt de store skattefradrag i forbindelse med overtagelser. Direktøren for Sydbank er i 1987 citeret for at udtale – ja, han praler ligefrem ifølge adskillige aviser via et Ritzautogram med det – at Sydbank tjente 50 mio. kr. på at overtage 6. Juli Banken, 50 mio. kr. i rede penge, som han siger, plus alt det løse, bestående af fem bankafdelinger med, hvad dertil hører. Bankdirektøren siger, at de gjorde en god handel, fordi de udnyttede den politiske vilje på tidspunktet til at redde 6. Juli Banken.

Vi ved i øvrigt, at ikke alene Skatteministeriet på det tidspunkt, men også industriminister Nils Wilhjelmsen var direkte engagerede i den sag, der jo var så speciel, at den har fået et særligt afsnit i den rapport, vi har til debat i dag. Konstruktionen var ikke en fusion, men en overtagelse af de sunde dele af 6. Juli Banken, sådan lidt i stil med Sparekassen Nordjyllands overtagelse af dele af Himmerlandsbanken.

Og hvis ikke hr. Anders Fogh Rasmussen som skatteminister i 1987 var opmærksom på disse åbenhjertige udtalelser fra Sydbank, så kan jeg oplyse, at sagen jævnlig er blevet omtalt i pressen siden da, bl.a. i Politiken i september 1990, hvor konstruktionen af redningsaktionen for 6. Juli Banken gennemgås og det igen skrives, at overtagelsen af 6. Juli Banken havde været en god forretning.

Direkte citeret står der: »De danske skattelove betyder nemlig bl.a., at Sydbanks investering i fallitboet modsvares af fradragsberettigede underskud.« Burde det ikke have fået en alarmklokke til at lyde?

Jeg vil sige, at hvis skatteministre som Isi Foighel og hr. Anders Fogh Rasmussen m.fl. ikke havde hørt om denne praksis med de gunstige fradrag, så er de givet de eneste implicerede i disse sager, der ikke havde hørt om den. Vi ved jo fra udtalelser i Stavadudvalget både fra direktør Giversen og fra hr. Stavad, der refererer til Christen Amby, at alle i branchen vidste, at man fik noget på skatten, når et pengeinstitut gik ind i en redningsaktion.

Og hvis ikke man havde anden anledning til at undre sig, så må jeg sige, at forskellen mellem Danmark og f.eks. Norge, hvor staten åbent bevilgede 20 mia. kr. til at redde banker – selv om der var forskel på bankerne i Norge og i